

Arrest

nr. 216 917 van 14 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 16 januari 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 januari 2016.

1.2. Op 30 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Borjigai, gelegen in het district Nawur in de provincie Ghazni. U bent een Hazara van etnische origine en bent een sjjiitische moslim.

Uw vader werkte als landbouwer op zijn eigen gronden in Ghazni. Omwille van problemen met Kuchi's die zich de eigendommen van uw vader H. Hu. onrechtmatig hadden toegeëigend, bent u op vijfjarige leeftijd samen met uw ouders noodgedwongen verhuisd naar het dorp Shashpar, gelegen in het district Khas Uruzgan in de provincie Uruzgan.

In Shashpar bent u tot de 12de graad naar school geweest. U heeft een tijdje als landbouwer gewerkt, samen met uw vader. De laatste drie jaar was u als enige herder van Shashpar verantwoordelijk voor het hoeden van de schapen en de geiten van de overige families uit uw dorp.

Op een dag, toen u zich met uw kudde in de bergen bevond, daagden zes leden van de taliban op. Zij schoten uw honden neer en namen uw kudde van 110 dieren mee. Omdat u zich meteen had verscholen, hadden de taliban u niet opgemerkt. Terug in het dorp aangekomen, bracht u meteen uw familie op de hoogte van wat er was gebeurd. Uw vader is vervolgens met drie andere dorpingen gaan praten met de taliban. De taliban ontkenden dat zij de dieren hadden gestolen waarna uw vader en de dorpingen naar het districtshuis trokken om daar een klacht neer te leggen tegen de taliban. Ook in het districtshuis verklaarden de taliban niets te maken te hebben met de diefstal van uw kudde. Boos omwille van het feit dat zij onrechtmatig beschuldigd werden van diefstal en aangezien u de enige herder van Shashpar was, verkondigden de taliban dat zij u niet in leven zouden laten.

Omdat uw vader vreesde voor uw leven, besloot hij dat u niet langer in Afghanistan kon blijven. Een dag later stuurde hij u vervolgens met de hulp van een smokkelaar het land uit, meer bepaald in de maand sambula 1394 (augustus 2015 volgens de westerse kalender).

Naast deze problemen met de taliban haalt u eveneens de onveiligheid aan in uw regio omwille van de aanwezigheid van de taliban. Daarnaast verklaart u dat ook uw oudste broer A. in 2007 reeds Afghanistan heeft verlaten. In een door u niet gekend Europees land diende hij een asielaanvraag in die geweigerd werd. U verklaart niet te weten waar uw broer momenteel verblijft, noch zou u nog contact hebben met uw broer. Verder verklaart u dat uw andere broer Y. in 1391 (2013 volgens de westerse kalender) ontvoerd werd door de taliban toen hij op weg was van Kabul naar huis. U weet niet of uw broer Y. nog in leven is.

U heeft gereisd via Iran, Turkije, Griekenland en een aantal voor u onbekende landen. Op 16/01/2016 bent u aangekomen in België waarna u op 21/01/2016 een aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend.

Ter staving van uw asielrelaas legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Er kan uit uw asielrelaas afgeleid worden dat de directe aanleiding voor uw vertrek is ingegeven door uw vrees voor de taliban die u viseerden omdat u hen had beschuldigd van het stelen van uw kudde dieren. In dit verband dient er echter op gewezen te worden dat uw verklaringen hieromtrent geenszins aannemelijk overkomen.

*Ten eerste dient er opgemerkt te worden dat u vreemd genoeg bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) volstrekt andere asielmotieven heeft aangehaald dan de motieven die u later aanhaalde bij het Commissariaat-generaal (CGVS). Zo had u verklaard bij de DVZ dat het erg onveilig was in de regio waar u woonde en de taliban Hazara aanvielen. De taliban zouden van jullie verlangen dat jullie zich bij hen aansloten en deelnamen aan de jihad. Daarnaast zouden de taliban ook geld vragen aan herders. Aan u zouden de taliban persoonlijk nooit iets gevraagd hebben, maar u was er wel bang voor waardoor u besloot het land te verlaten (Vragenlijst DVZ, dd. 13/07/2016). Hoewel u verklaarde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u de belangrijkste elementen had weten te vertellen waarop u uw aanvraag tot internationale bescherming baseerde en zelfs een kopie had ontvangen van uw verklaringen bij de DVZ (CGVS, p.2), deed het verbazen dat u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS echter **volkomen andere redenen aanhaalde die hadden geleid tot uw vertrek uit Afghanistan**, met name de diefstal van uw kudde en het feit dat de taliban u met de dood bedreigden omdat u hen als daders had aangewezen. Behalve de algemene onveiligheid in uw regio waren er geen andere redenen waarom u uw land had verlaten (CGVS, p.15, p.26). Over het voeren van jihad repte u bij het CGVS met geen woord. Toen u hiermee geconfronteerd werd, kon u niet meer dan ontkennen dat u dit zo verklaard had bij de DVZ (CGVS, p.22). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan dan ook niet aanvaard worden als verschoningsgrond voor deze omissie. Bovendien is het bevreemdend en weinig aannemelijk dat u zich bij de DVZ louter zou beperkt hebben tot het schetsen van de algemene situatie in uw regio dan de eigenlijke feiten aan te halen die geleid hebben tot uw vertrek. Dit doet dan ook ernstige twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van de redenen waarop u uw terugkeervrees baseert.*

*Evenzeer deed het verbazen dat hoewel u bij de DVZ had verklaard dat de **taliban een jaar geleden uw broer Y. hadden ontvoerd** (Vragenlijst DVZ, dd. 13/07/2016), u ook hierover plotseling geen gewag meer maakte tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zelfs toen u gevraagd werd naar uw gezinssituatie bevestigde u dat uw broer bij u inwoonde toen u nog in Afghanistan woonde, maar zei u wederom niets over het feit dat uw broer al sinds een jaar vermist werd (CGVS, p.11). Gevraagd waarom u niet eerder over de verdwijning van uw broer had gesproken, antwoordde u louter dat deze vraag u nooit gesteld was, wat echter niet als een afdoend antwoord aanvaard kan worden (CGVS, p.21). U werd namelijk nadrukkelijk gevraagd of er **nog iemand anders van uw familie persoonlijke problemen heeft gehad met de taliban** wat u op dat moment had **ontkend** (CGVS, p.15). Uw verklaring voor deze merkwaardige nalatigheid, met name dat deze ontvoering zich had voorgedaan toen uw broer op weg was naar huis vanuit Kabul, kan dan ook evenmin als verschoningsgrond beschouwd worden (CGVS, p.21). Vreemd genoeg had uw vader ook amper pogingen ondernomen om meer te weten te komen aangaande de verdwijning van uw broer. Behalve met de dorpsouderen, had uw vader zelfs niet met de autoriteiten gesproken over het incident met uw broer (CGVS, p.21). Hoewel uw vader wel een klacht had neergelegd in het districtshuis aangaande de diefstal van uw kudde, is het dan ook hoogst onaannemelijk en bevreemdend dat uw vader aangaande de ontvoering van zijn eigen zoon echter geen aangifte zou hebben gedaan bij de autoriteiten. Zulke verklaringen brengen dan ook hier uw algemene geloofwaardigheid aan het wankelen.*

Voorts wist u geenszins te overtuigen wat betreft uw persoonlijke problemen met de taliban. Meermaals verwees u naar de onveilige situatie in uw regio omwille van de aanwezigheid door de taliban. Zo durfden mensen uit angst voor de taliban niet te gaan stemmen en was het te onveilig om te reizen via de wegen (CGVS, p.3, p.6, p.8, p.13). U haalde voorbeelden aan van recente incidenten waarbij de taliban betrokken waren geweest zoals dat van Jafari, het dorps hoofd van de regio Shashpar die vermoord werd door de taliban. Tot op heden zou Jafari geen opvolger hebben volgens u omdat iedereen bang was net zoals Jafari gedood te worden door de taliban (CGVS, p.15-p.16). Op de wegen deden de taliban voortdurend controles, op zoek naar mensen die voor de overheid werkten (CGVS, p.3 en p.17). De taliban zwaaiden de plak in uw regio. Hoewel zij niet daadwerkelijk in Shashpar woonden, kwamen zij wel regelmatig naar uw regio om jongeren in het oog te houden in de moskee of de madrassa en om usher (lokale belastingen) te vragen van de dorpingen. Dorpingen die weigerden usher te betalen of hiertoe niet in de mogelijkheid verkeerden, werden bestempeld als ongelovigen door de taliban. Vooral na het vertrek van de Amerikanen waren de taliban in aantal toegenomen alsook hun macht (CGVS, p.14, p.16, p.20). Niemand durfde de taliban tegen te spreken. U verklaarde dat toen de taliban uw kudde hadden meegenomen, zij u vast en zeker zouden hebben neergeschoten indien zij u

op dat moment hadden opgemerkt (CGVS, p.17-p.18). Gelet op zulke verklaringen is het dan ook bevreemdend dat ondanks deze vrees voor de taliban, uw vader en enkele dorpingen zo stoutmoedig waren geweest om de taliban te confronteren met deze diefstal. Het feit dat de taliban zelfs opgeroepen werden door het districtshoofd, een persoon in dienst van de overheid en zodus een vijand van de taliban, om daar verantwoording voor hun daden te komen afleggen, zich hiertoe zelfs bereid hadden getoond en zich daadwerkelijk naar het districtshuis hadden begeven om daar een verklaring te komen afleggen, deed nog meer de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p.17-p.18, p.21). Uw antwoord hierop, met name dat zowel het districtscentrum als het volledige district onder de controle van de taliban lagen (CGVS, p.18), werpt dan ook geen ander licht op deze merkwaardige beweringen. In het kader van de door u geschetste machtssituatie van de taliban in uw regio, blijft het dan ook verbazen dat de taliban zelfs de moeite zouden hebben genomen om zichzelf te verantwoorden voor hun mogelijke daden en dit dan nog ten opzichte van de overheid tegen wie zij gekant zijn en over wie zij zelfs volgens u de controle hadden. Zulke verklaringen klinken dan ook allesbehalve aannemelijk in de oren.

U verklaarde dat de taliban op vraag van het districtshoofd naar het districtshuis waren gekomen. Gevraagd wie dit districtshoofd was, antwoordde u Matiullah; volgens u het districtshoofd van Khas Uruzgan (CGVS, p.18, p.21, p.24). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat Matiullah Khan, die in feite niet het districtshoofd van Khas Uruzgan was, maar het hoofd van de politie van de provincie Uruzgan, al in maart 2015 werd gedood bij een zelfmoordaanslag in Kabul. Aangezien u beweerde pas in sambula 1394 (augustus 2015 volgens de westerse kalender) Afghanistan te hebben verlaten, ongeveer vijf maanden na de dood van Matiullah Khan, en de door u aangehaalde problemen met de taliban zich slechts enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan hebben afgespeeld, kan er dan ook absoluut geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat Matiullah Khan de taliban zou uitgenodigd hebben om zich in het districtshuis te komen verdedigen tegen de klacht die onder andere door uw vader tegen hen ingediend (CGVS, p.8, p.18, p.20). De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd toegevoegd aan het administratief dossier.

U verklaarde dat de taliban uw kudde hadden meegenomen omdat de dorpingen dat jaar niet meer in staat waren geweest om usher te betalen; een andere reden zou er niet zijn geweest. Gelet op wat u eerder had verteld aangaande de macht van de taliban in uw regio, is het even merkwaardig dat de taliban alsnog in het geheim deze dieren zouden hebben meegenomen terwijl ze voordien telkens openlijk om usher hadden gevraagd en hadden verklaard dat al wie geen usher betaalde, als ongelovige beschouwd zou worden met alle gevolgen van dien (CGVS, p.19).

Hoewel uw vader er telkens persoonlijk bij was geweest toen de taliban werden aangesproken aangaande deze diefstal, zowel in Charasiya waar de taliban verbleven als in het districtshuis zelf, had u er geen enkel idee van wie van de taliban precies betrokken waren geweest bij dit incident. U had geen vermoeden van hun naam of hun mogelijke roepnaam; evenmin wist u in opdracht van welke talibancommandant zij mogelijks hadden gehandeld. Deze vragen zou u nooit aan uw vader hebben gesteld hoewel hij deze taliban wel degelijk in persoon had ontmoet (CGVS, p.17-p.18, p.22); een toch wel opmerkelijke vaststelling aangezien deze taliban u met de dood hadden bedreigd en de reden waren waardoor u uiteindelijk noodgedwongen uw thuisland diende te verlaten.

Voorts beweerde u dat de taliban u viseerden omdat u als enige herder van het dorp de enige persoon kon geweest zijn die de taliban had beschuldigd van diefstal (CGVS, p.19). Het is echter bevreemdend dat zowel uw vader als de andere dorpingen die de taliban hadden geconfronteerd met deze diefstal geen problemen hebben gekregen met de taliban omwille van deze geuite beschuldigingen. Hier maakte u namelijk doorheen het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op geen enkel moment gewag van. U verklaarde dat ze nooit uw vader hadden bedreigd omdat zij zagezegd enkel die persoon wilden die de beschuldigingen hadden geuit (CGVS, p.20). Zulke beweringen houden dan ook weinig steek aangezien uw vader en de drie andere dorpingen überhaupt diegenen waren geweest die deze beschuldigingen ook daadwerkelijk hadden geuit tegen de taliban en zelfs een klacht tegen de taliban hadden neergelegd in het districtshuis (CGVS, p.14-p.15, p.17-p.18).

Verder weet u evenmin aan te tonen dat er indicaties zouden bestaan dat de taliban daadwerkelijk naar u op zoek waren, noch dat de taliban momenteel u nog steeds zouden viseren. Indien de taliban u daadwerkelijk met de dood bedreigden en u in die mate viseerden zoals u aanhaalde, is het bevreemdend dat de taliban nooit een poging hebben ondernomen om hun intenties dan ook daadwerkelijk uit te voeren; te meer aangezien de taliban uitgaande van uw verklaringen wisten dat er niemand anders behalve u hen zou hebben kunnen beschuldigen van diefstal aangezien u de enige herder in het dorp was. In dit opzicht is het dan ook merkwaardig dat de taliban nooit naar uw woning

waren gekomen om u te zoeken, zelfs niet na uw vertrek uit Afghanistan. Het is zelfs bevreemdend dat gelet op hun netwerk de taliban er nooit achter zouden zijn gekomen dat uw vader, die telkens aanwezig was geweest bij de gesprekken met de taliban, in feite de vader was van de persoon die zij met de dood bedreigden en naar wie zij op zoek waren (CGVS, p.19-p.20). Zelfs tot op heden hebben uw ouders geen persoonlijke problemen gekend met de taliban sinds uw vertrek uit Afghanistan; uw ouders zouden ook niet verhuisd zijn sindsdien (CGVS, p.4-p.5). Bovendien dient er opgemerkt te worden dat u naast de door u aangehaalde problemen met de taliban voordien nooit persoonlijke problemen heeft gehad met de taliban (CGVS, p.11, p.15). Aan de hand van zulke verklaringen weet u dan ook niet aan te tonen dat u een persoonlijke vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie zou kennen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat hoewel u en uw familie destijds naar Uruzgan zijn verhuisd omwille van de problemen die uw vader had met Kuchi's in Ghazni u deze problemen op geen enkel moment tijdens het gehoor bij het CGVS in verband heeft gebracht met uw persoonlijke asielmotieven. Behalve het feit dat u op het moment van deze verhuis nog maar vijf à zes jaar oud was en deze feiten zodus gedateerd zijn, verklaarde u eveneens dat uw vader sinds deze verhuis naar Uruzgan geen andere problemen meer gekend heeft met Kuchi's (CGVS, p.5).

Naast uw persoonlijke problemen met de taliban die reeds ongeloofwaardig bevonden werden, verwees u eveneens naar de algemene veiligheidssituatie in uw regio (CGVS, p.15). Uitgaande van uw verklaringen kan er echter opgemerkt worden dat dit elementen van algemene aard betreffen, eigen aan de heersende conflictsituatie in uw regio van herkomst, maar die niet getuigen van een persoonsgerichte vrees voor vervolging. Hierdoor kan u niet in de hoedanigheid van vluchteling worden erkend.

Voorts is het opmerkelijk dat u beweerde amper één dag na de bedreigingen van de taliban aan uw reis naar België te zijn begonnen. Zo verklaarde u dat uw vader u met de hulp van een smokkelaar het land had uitgestuurd de dag nadat de taliban in het districtshuis hadden verkondigd dat zij u niet in leven zouden laten (CGVS, p.20). Aangenomen kan worden dat een dergelijk ondernemende reis voor iemand die nog nooit zijn provincie, laat staan zijn land heeft verlaten een grondige voorbereiding vereist. Te meer daar u verklaarde dat enkel al uw reis tot aan Iran een aanzienlijk bedrag heeft gekost, namelijk 1,5 miljoen toman (CGVS, p.20). Uw bewering dat uw vader reeds na één dag een dergelijke reis zou georganiseerd en bekostigd hebben, is dan ook weinig aannemelijk.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat u zich ten onrechte voordeed als minderjarige bij het indienen van uw aanvraag tot internationale bescherming. Na onderzoek van uw leeftijd door de dienst voogdij werd immers bepaald dat u op datum van 22 februari 2016 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar oud, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van een 1,7 jaar een goede schatting was. U was bij aankomst dus al minstens 18 jaar oud. Ook op het CGVS gaf u openlijk toe opzettelijk gelogen te hebben over uw leeftijd uit vrees om teruggestuurd te worden omdat u in verschillende landen uw vingerafdrukken had laten nemen (CGVS, p.3). Gezien de vastgestelde meerderjarigheid kan het Verdrag voor de rechten van het kind echter niet op u worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige heeft voorgedaan, ondermijnt dan ook uw algemene geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande weinig aannemelijke, gebrekkige en vage verklaringen, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling erkend worden. Evenmin komt u in aanmerking voor de toekenning van de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2 a en b.

Tenslotte legt u geen documenten neer die de appreciatie van het Commissariaat-generaal in de positieve zin weten om te buigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker van internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend

op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de aanvragen tot internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen

gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een geletterd persoon bent die tot de twaalfde graad onderwijs heeft genoten (CGVS, p.9). U heeft zodus een naar Afghaanse maatstaven bovengemiddelde opleiding genoten. U verklaart het lezen en schrijven in het Dari machtig te zijn en ook een mondje Pashtou te spreken (CGVS, p.11). In de jaren voor uw vertrek heeft u niet enkel als herder gewerkt, maar ook als landbouwer, samen met uw vader (CGVS, p.9-p.10, p.23). U beschikt dus over een zekere werkervaring en talenkennis die u bij een hervestiging in de stad Kabul zeker van dienst kan zijn. Voorts kan worden vastgesteld dat u over een sociaal netwerk kan beschikken in Kabul. Zo verklaarde u dat zowel uw oom als tante langs vaderskant sinds het regime van president Karzai in Kabul verblijven (CGVS, p.12-p.13). Hoewel u verklaarde nooit uw oom of tante te hebben bezocht in Kabul, noch door hen bezocht te zijn in Uruzgan, verklaarde u tegelijkertijd dat uw vader nog steeds telefonisch contact heeft met zijn broer en zus, wat maakt dat u zodus in de mogelijkheid verkeert om via uw vader - met wie u ook nog steeds telefonisch contact heeft (CGVS, p.3-p.4) - de verblijfplaats van uw oom en/of tante in Kabul te verkrijgen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt bovendien dat in Afghanistan binnenin een familie de wederzijdse verplichting om elkaar te helpen en ondersteunen sterk is. Hoe dichter de familiale band, hoe sterker deze verplichting. Zo is het ondenkbaar om diegenen die het meest dichtbij staan zoals broers, de kinderen van een oom langs vaderskant etc. af te wijzen; tenzij er een ernstig conflict zou bestaan binnenin de familie. U haalde echter geen redenen aan die het tegendeel zouden bewijzen. Het is dan ook cultureel onaanvaardbaar in Afghanistan om een familied onderdak te ontzeggen, vooral dichte familie. Deze verplichting om familie op te vangen en te ondersteunen is bovendien van toepassing op alle Afghanen, ongeacht hun etniciteit. De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd toegevoegd aan het administratief dossier. Behalve het feit dat u verklaarde familie langs vaderskant te hebben in Kabul, verklaarde u trouwens via sociale media eveneens in contact te staan met uw voormalige klasgenoten die verhuisd zijn naar steden zoals Kabul (CGVS, p.3, p.12-p.13). Gevraagd of u zich in de stad Kabul zou kunnen vestigen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, verwees u enkel naar de door u beweerde problemen met de taliban en de algemene onveiligheid in de stad Kabul, voornamelijk ten aanzien van sjiieten; andere redenen waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen, haalde u niet aan (CGVS, p.25-p.26). Gezien uw lange schoolcarrière en

uw familiaal en sociaal netwerk in de stad Kabul, moet er op basis van uw verklaringen besloten worden dat de hoofdstad Kabul in uw geval als een volwaardig vestigingsalternatief kan beschouwd worden. Naast het feit dat de door u aangehaalde problemen met de taliban reeds onaannemelijk bevonden werden, toont het louter verwijzen naar uw etniciteit en/of religie evenmin aan waarom u een persoonsgebonden vrees voor vervolging zou hebben bij vestiging in de stad Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsook van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgend stuk: het rapport “*Forced Back To Danger. Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan*” van Amnesty International van oktober 2017 (stuk 3).

Per drager brengt verwerende partij op 12 december 2018 een aanvullende nota bij met volgende nieuwe stukken: een hyperlink-verwijzing naar het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, een hyperlink-verwijzing naar het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update*” van mei 2018 (p. 1-34) en een hyperlink-verwijzing naar het rapport “*EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (p. 1, 71-77 en 83-84 en 98-110) (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij de taliban vreest die hem viseren omdat hij hen beschuldigd had van het stelen van zijn kudde dieren. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken volstrekt andere redenen aanhaalde die hadden geleid tot zijn vertrek uit Afghanistan en zich daarbij beperkte tot het schetsen van de algemene situatie in zijn regio, in tegenstelling tot de diefstal van zijn kudde en het feit dat de taliban hem met de dood bedreigden zoals hij op het Commissariaat-generaal vooropstelt; (ii) verzoeker bovendien op het Commissariaat-generaal in eerste instantie geen gewag maakt van het feit dat zijn broer Y. een jaar geleden door de taliban werd ontvoerd en zijn verklaringen over de reactie van zijn vader – die amper pogingen zou hebben ondernomen om meer te weten te komen aangaande de verdwijning van Y. – niet aannemelijk zijn, zeker gelet op het feit dat hij wel degelijk een klacht ging neerleggen in verband met de diefstal van de kudde; (iii) verzoekers verklaringen aangaande zijn persoonlijke problemen met de taliban niet kunnen overtuigen nu het, gelet op de door hem geschetste machtsituatie van de taliban in zijn regio, niet aannemelijk is dat verzoekers vader en enkele dorpingen zo stoutmoedig waren om de taliban te confronteren, zij zelfs opgeroepen werden door het districtshoofd en zij zelfs de moeite zouden hebben genomen om zichzelf te verantwoorden; (iv) verzoekers verklaring als zou Matiullah het districtshoofd zijn geweest die de taliban zou hebben opgeroepen niet overeenstemt met de objectieve informatie waaruit blijkt dat hij hoofd van de politie was en gedood werd in maart 2015; (v) het niet aannemelijk is dat de taliban in het geheim dieren zouden hebben meegenomen omdat de dorpingen geen ‘*usher*’ meer konden betalen, terwijl zij voordien openlijk om ‘*usher*’ hadden gevraagd; (vi) het voorts opvallend is dat verzoeker geen idee heeft wie van de taliban precies betrokken waren en ook nooit vragen hierover gesteld zou hebben aan zijn vader, die nochtans telkens persoonlijk aanwezig was geweest toen de taliban aangesproken werden; (vii) het niet aannemelijk is dat verzoekers vader en de andere dorpingen die de taliban hadden geconfronteerd met de diefstal geen problemen hebben gekregen omwille van de geuite beschuldigingen; (viii) verzoeker er evenmin in slaagt om aan te tonen dat er indicaties zouden bestaan dat de taliban daadwerkelijk naar hem op zoek waren, noch dat de taliban hem momenteel nog steeds zouden viseren; (ix) verzoeker de door hem aangehaalde problemen die zijn vader met Kuchi's in Ghazni heeft gekend nooit in verband bracht met zijn persoonlijke vluchtmotieven en zij bovendien gedateerd zijn en verzoeker geen gewag maakt van andere problemen die zijn vader zou hebben gekend sindsdien; (x) de verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in zijn regio niet getuigt van een persoonsgerichte vrees voor vervolging; (xi) verzoekers bewering als zou zijn vader reeds na één dag zijn reis hebben georganiseerd en bekostigd niet aannemelijk is; (xii) verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn leeftijd en (xiii) verzoeker geen documenten voorlegt die de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

2.3.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties aangaande zijn vluchtmotieven nog poogt te vergoelijken, stellende dat hij het op de Dienst Vreemdelingenzaken bijzonder kort en bondig heeft gehouden, hij niet wist hoe een asielprocedure precies in het werk ging en wat er van hem verwacht kon worden, slaagt hij er allerminst in te overtuigen. De Raad wijst erop dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn vluchtrelaas vermeldt. Bovendien werden verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Dari en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Ook bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geeft verzoeker aan dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen is en dat hij alle voornaamste punten van zijn vluchtrelaas heeft kunnen vertellen (administratief dossier, stuk 5, p. 2).

Aangaande de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoekers vader en enkele dorpingen het lef zouden hebben gehad om de taliban te confronteren met de diefstal van de kudde dieren, merkt verzoeker op dat de dieren de enige overlevingsmiddelen van zijn familie waren zodat het verlies ervan gelijkstond met het verlies van hun inkomstenbron. Gelet op de door verzoeker geschetste machtsituatie van de taliban in zijn regio, waarbij zij zowel het districtscentrum als het district onder controle zouden hebben (administratief dossier, stuk 5, p. 18) en ten gevolge waarvan de regio erg onveilig was, alsook rekening houdend met zijn bewering dat de taliban hem zeker en vast hebben neergeschoten indien zij verzoeker zouden hebben opgemerkt toen zij de kudde stalen (administratief dossier, stuk 5, p. 17-18), acht de Raad het allerminst plausibel dat verzoekers vader en enkele dorpsgenoten de taliban rechtstreeks geconfronteerd zouden hebben met deze diefstal. Ook de vaststelling dat de taliban verantwoording voor hun daden zouden zijn komen afleggen in het districtshuis later, kan – gezien de door verzoeker geschetste context – niet aannemelijk worden geacht. Met de argumentatie in het verzoekschrift beperkt verzoeker zich in wezen tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, waarmee hij evenwel niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband.

Verzoeker benadrukt dat hij slechts kan vertellen wat hem overkomen is en hekelt dat de commissaris-generaal zijn relaas weerlegt, noch ontcracht en het enkel van de hand doet als “niet overtuigend” en “onwaarschijnlijk” en zich bijgevolg schuldig maakt aan een pure subjectieve beoordeling. De Raad wijst er in dit verband op dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen kan worden afgeleid. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers verklaringen aangaande zijn persoonlijke problemen met de taliban, daargelaten de vaststelling dat hij ze volledig onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken, volstrekt niet aannemelijk zijn en hij er niet in slaagt aan te tonen dat er indicaties zouden bestaan dat de taliban daadwerkelijk naar hem op zoek waren, noch dat de taliban hem momenteel zouden viseren. Verzoeker brengt voorts geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale

bescherming subjectief zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

In zoverre verzoeker oproept tot begrip aangaande zijn leugenachtige verklaringen over zijn leeftijd, dient erop gewezen dat een kandidaat-vluchteling de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit (met inbegrip van zijn leeftijd), leefwereld en asielrelaas. *In casu* kon worden vastgesteld dat de door verzoeker opgegeven minderjarige leeftijd niet strookt met het resultaat van het leeftijdsonderzoek dat in zijn hoofde werd uitgevoerd en waaruit blijkt dat verzoeker op 22 februari 2016 een leeftijd heeft van ouder dan achttien jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van een 1,7 jaar een goede schatting is (stuk 11, beslissing Dienst Voogdij). De vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd, welk gegeven van fundamenteel belang is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, en dit ondanks het feit dat hem zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal werd benadrukt dat hij steeds de waarheid moet vertellen (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, voorafgaand advies en administratief dossier, stuk 5, p. 2), is wel degelijk nefast voor zijn algemene geloofwaardigheid en doet op zich mede afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas. Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband nog op dat dit slechts één motief betreft van de bestreden beslissing en rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

Zo verzoeker nog verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal dienaangaande pertinent vaststelt als volgt: *“Uitgaande van uw verklaringen kan er echter opgemerkt worden dat dit elementen van algemene aard betreffen, eigen aan de heersende conflictsituatie in uw regio van herkomst, maar die niet getuigen van een persoonsgerichte vrees voor vervolging. Hierdoor kan u niet in de hoedanigheid van vluchteling worden erkend.”*

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.4. Waar verzoeker aanvoert dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft omdat hij na al die jaren in Europa verwesterd is, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker dienaangaande niet verder komt dan te verwijzen naar louter algemene informatie bijgevoegd aan het verzoekschrift (stuk 3) die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Evenmin toont hij aan waarom hij dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Het betreft immers een blote bewering die op geen enkele wijze *in concreto* wordt uitgewerkt en/of gestaafd.

2.3.2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiare beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiare beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van

het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 en het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017 (administratief dossier, map ‘Landeninformatie’) en het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken

gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. In zoverre er in de stad Kabul sprak zou zijn van willekeurig geweld, dient erop gewezen dat in het rapport "EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2018 (p. 99) uitdrukkelijk wordt vermeld dat het niveau van dit geweld niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt.

Met het louter betwisten van dit besluit, het op algemene wijze verwijzen naar en bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het citeren uit een recent rapport (verzoekschrift, stuk 3), het poneren van een vrees voor zijn leven en voor een onmenselijke en vernederende behandeling, het aanhalen van cijfermateriaal aangaande de slachtoffers in geheel Afghanistan en de argumentatie dat het nergens in Afghanistan - zeker niet in Kabul - nog veilig is en de mensenrechten over heel Afghanistan meer en meer worden geschonden, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Kabul zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een geletterd persoon bent die tot de twaalfde graad onderwijs heeft genoten (CGVS, p.9). U heeft zodus een naar Afghaanse maatstaven bovengemiddelde opleiding genoten. U verklaart het lezen en schrijven in het Dari machtig te zijn en ook een mondje Pashtou te spreken (CGVS, p.11). In de jaren voor uw vertrek heeft u niet enkel als herder gewerkt, maar ook als landbouwer, samen met uw vader (CGVS, p.9-p.10, p.23). U beschikt dus over een zekere werkervaring en talenkennis die u bij een hervestiging in de stad Kabul zeker van dienst kan zijn. Voorts kan worden vastgesteld dat u over een sociaal netwerk kan beschikken in Kabul. Zo verklaarde u dat zowel uw oom als tante langs vaderskant sinds het regime van president Karzai in Kabul verblijven (CGVS, p.12-p.13). Hoewel u verklaarde nooit uw oom of tante te hebben bezocht in Kabul, noch door hen bezocht te zijn in Uruzgan, verklaarde u tegelijkertijd dat uw vader nog steeds telefonisch contact heeft met zijn broer en zus, wat maakt dat u zodus in de mogelijkheid verkeert om via uw vader - met wie u ook nog steeds

telefonisch contact heeft (CGVS, p.3-p.4) - de verblijfplaats van uw oom en/of tante in Kabul te verkrijgen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt bovendien dat in Afghanistan binnenin een familie de wederzijdse verplichting om elkaar te helpen en ondersteunen sterk is. Hoe dichter de familiale band, hoe sterker deze verplichting. Zo is het ondenkbaar om diegenen die het meest dichtbij staan zoals broers, de kinderen van een oom langs vaderskant etc. af te wijzen; tenzij er een ernstig conflict zou bestaan binnenin de familie. U haalde echter geen redenen aan die het tegendeel zouden bewijzen. Het is dan ook cultureel onaanvaardbaar in Afghanistan om een familielid onderdak te ontzeggen, vooral dichte familie. Deze verplichting om familie op te vangen en te ondersteunen is bovendien van toepassing op alle Afghanen, ongeacht hun etniciteit. De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd toegevoegd aan het administratief dossier. Behalve het feit dat u verklaarde familie langs vaderskant te hebben in Kabul, verklaarde u trouwens via sociale media eveneens in contact te staan met uw voormalige klasgenoten die verhuisd zijn naar steden zoals Kabul (CGVS, p.3, p.12-p.13). Gevraagd of u zich in de stad Kabul zou kunnen vestigen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, verwees u enkel naar de door u beweerde problemen met de taliban en de algemene onveiligheid in de stad Kabul, voornamelijk ten aanzien van sjiïeten; andere redenen waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen, haalde u niet aan (CGVS, p.25-p.26). Gezien uw lange schoolcarrière en uw familiaal en sociaal netwerk in de stad Kabul, moet er op basis van uw verklaringen besloten worden dat de hoofdstad Kabul in uw geval als een volwaardig vestigingsalternatief kan beschouwd worden. Naast het feit dat de door u aangehaalde problemen met de taliban reeds onaannemelijk bevonden werden, toont het louter verwijzen naar uw etniciteit en/of religie evenmin aan waarom u een persoonsgebonden vrees voor vervolging zou hebben bij vestiging in de stad Kabul. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”

Waar verzoeker aanvoert dat hij nog nooit in Kabul is geweest, hij zijn oom en tante bijgevolg nog nooit in levende lijve heeft ontmoet, laat staan dat zij in staat en bereid zouden zijn om hem op te vangen, te beschermen en onderdak te bieden nu het belang van familiale banden in de praktijk kan verschillen van persoon tot persoon, beperkt hij zich tot het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en slaagt hij er allerminst in *in concreto* aan te tonen dat zijn familie hem niet zou willen opvangen. Bovendien blijkt uit de voormelde motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker tevens in contact staat met voormalige klasgenoten in de stad Kabul en hij over de nodige werkervaring en talenkennis beschikt die hem bij een hervestiging in de stad van dienst kunnen zijn. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker ingeval van terugkeer naar Afghanistan en hervestiging in de stad Kabul kan terugvallen op een ondersteunend netwerk en zijn werkervaring en talenkennis. Voor het overige laat verzoeker na *in concreto* de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing te trachten te weerleggen. Aldus worden deze motieven, mede gelet op het voorgaande, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat terdege rekening werd gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker en dat hij in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming

zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER